

«Η Αριστερά δεν έχει σχέση με τρομοκρατικές πρακτικές»

Media: ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ Page: 13 Published at: 31-10-2021
Author: Surface: 1080.5 cm² Circulation: 0
Subjects:

SMS > Μπήκε «στα παπούτσια» ενός νεαρού αναρχικού και αποτύπωσε ανάγλυφα τη σκοτεινή του πλευρά, που τον οδήγησε στον εκούσιο θάνατο, ανασυνθέτοντας παράλληλα μια εποχή που γνωρίζει εκ των έσω. Αποτέλεσμα, ένα «δυνατό» μυθιστόρημα.

ΕΛΕΝΑ ΧΟΥΖΟΥΡΗ

«Η Αριστερά δεν έχει σχέση με τρομοκρατικές πρακτικές»

Συνέντευξη στην ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΥΝΙΝΙΑΘΗ

“
Ηταν τρομοκράτης ο Παναγιώτης; Ο Καραγιώργας που του έσκασε η βόμβα στα χέρια; Οι τόσες βομβιστικές ομάδες που δρούσαν κατά τη διάρκεια της δικτατορίας; Αναμφισβήτητα όμως ήταν τρομοκράτες οι της 17 Νοέμβρη”

Με το φλέγον θέμα της τρομοκρατίας καταπνέεται στο νέο της βιβλίο «Στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού» (εκδ. Πατάκη). Εμπνευσμένη από ένα πραγματικό περιστατικό, ξετυλίγει το νήμα της μυθοπλασίας, που παίρνει τη σκυτάλη, και συνθέτει ψηφίδα-ψηφίδα την τοιογραφία μιας εποχής που πέρασε ανεπισημασμένα, μεταφέροντάς μας, μέσα από τν ώριμη γραφή της και τους εξαιρετικά «πλασμένους» ήρωές της σε δύο κόσμους: Στον άγνωστο της -αυτών της τρομοκρατίας- αλλά και στον ιδιαίτερα γνωστό της -αυτών του ΚΚΕ. Η Ελενα Χουζούρη μιλάει στην «ΠτΚ».

□ Το βιβλίο σας βασίζεται στην εν ψυχρώ εκτέλεση του αναρχικού Μιχάλη Πρέκα, πριν ακριβώς 34 χρόνια -Οκτώβριος και τότε. Πώς αποφασίσατε να ασχοληθείτε με το θέμα της τρομοκρατίας;

Μετά το μυθιστόρημα μου «Ο θείος Αβραάμ μένει πάντα εδώ» ήθελα να ασχοληθώ με το θέμα της τρομοκρατίας και πώς φτάνει κανείς να περάσει... στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού. Κατ' αρχάς μου κίνησαν το ενδιαφέρον τα γεγονότα της Μαργίν, αλλά δεν προχώρησαν μυθιστορηματικά. Θυμήθηκα τότε κάποιες οκρόμιες σημειώσεις που είχα καταχωρήσει

σμένες σε ένα συρτάρι του γραφείου μου με τις σοκαριστικές εντυπώσεις που μου είχε προκαλέσει η εν ψυχρώ εκτέλεση του Πρέκα όταν την είχα δει στις ειδήσεις της τότε ΕΡΤ. Τις ανέσχυρα και ξεκίνησα. Ωστόσο ο δικός μου «Ατακός» δεν έχει καμιά σχέση με τον Πρέκα, τον οποίο ούτε γνωρίζω, όπως δεν έχω γνωρίσει προσωπικά και κανένα αναρχικό. Είναι ένας μυθιστορηματικός ήρωας και μόνον.

□ Μεταφέρατε την ιστορία σας δύο χρόνια μετά, το 1989, επειδή...

Επειδή το 1989 είναι μια κομβική χρονιά και για την Ελλάδα και για ολόκληρο

τον τότε γνωστό μας κόσμο. Να θυμηθούμε: Σκάνδαλο Κοσκωτά, παραπομπή Παπανδρέου, δολοφονία Μπακογιάννη, κυβερνητική συνεργασία Αριστεράς-Δεξιάς, πτώση του Τείχους του Βερολίνου, κατάρρευση του σοσιαλιστικού μπλοκ. Τίποτα δεν θα είναι πια ίδιο μετά το 1989. Αλλάζει ο κόσμος κι εμείς μαζί του. Κάτι σαν αυτό που γίνεται σήμερα.

□ Την εκτέλεση του 27χρονου «Ατακού» πληροφορείται πρώτος ο δημοσιογράφος Δημήτρης Κ., με τον οποίο είχε στενότερη σχέση ο «μικρός» απ' ό,τι με τον ίδιο του τον αδελφό Τάσο, φίλο

και συναγωνιστή στο ΚΚΕ του Δημήτρη Κ. Η συμπεριφορά του νεκρού ήταν παιδιόθεν προβληματική, για λόγους που εξηγούνται στο τέλος. Τι ήταν αυτό που σας ενδιέφερε, ενόσω τον πλάθατε;

Τι τον έφερε μέχρι να περάσει στη σκοτεινή όχθη. Πώς ένιωθε μέσα του. Πώς δημιουργούνται στην ψυχή του αυτά τα συναισθήματα μίσους προς την κοινωνία, τα συναισθήματα της καταστροφής στο όνομα ενός καλύτερου και δικαιότερου αμύρι, πώς οδηγείται σε έναν παραλογισμό, που τελικά τον οδηγεί στον θάνατο. Δεν με ενδιέφερε δηλαδή να δω την ιδεολογική πλευρά, αλλά την ψυχοκινητική του Ατακού.

□ Όμως, και οι δύο μεγαλύτεροι ήρωες, ο διαγραμμένος από το Κόμμα Δημήτρης Κ. και ο -παντοτινά στέλεχος του- Τάσος ζουν «στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού». Ποια η πρόκληση να τους ακολουθήσετε στις διαμεύσεις, τις απογοητεύσεις, τις ματαιώσεις τους;

Οι δύο αυτοί ήρωες ανήκουν ηλικιακά στη δική μου γενιά και εκπροσώπους τους έχω γνωρίσει πολλούς ή πολλές (βλέπε τη γυναίκα του Τάσου). Υπήρξα για αρκετά χρόνια μέλος της ΚΝΕ και του ΚΚΕ κι έτσι δεν δυσκολεύτηκα καθόλου να τους

ακολουθήσω. Αποτελούν και οι δύο ένα κομμάτι της προσωπικής μου ιστορίας. Είναι λιγάκι κι ένας φόρος τιμής σε όσα η δική μου γενιά έζησε, σε όσα πίστεψε, για όσα αγωνίστηκε, για όσα διαψεύστηκε.

□ Σε αυτή την ικνολόγηση της σχέσης Αριστεράς και τρομοκρατίας, τι σας ιντριγκάρε;

Αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο θέμα. Ξέρετε, δεν είμαι πια τόσο σίγουρη σε όσα λέγονται και γράφονται τα τελευταία χρόνια για τη συγγένεια Αριστεράς και τρομοκρατίας, τουλάχιστον στην εποχή μας διότι τα δεδομένα πλέον δεν έχουν σχέση ούτε με τη δεκαετία του 1970 ούτε με το 1980. Ηταν τρομοκράτης ο Παναγιώτης; Ο Καραγιώργας που του έσκασε η βόμβα στα χέρια; Οι τόσες βομβιστικές ομάδες που δρούσαν κατά τη διάρκεια της δικτατορίας; Αναμφισβήτητα όμως ήταν τρομοκράτες οι της 17 Νοέμβρη. Εχω την εντύπωση ότι υπάρχει μια παρεξήγηση. Επειδή αυτές οι ομάδες που εμφανίστηκαν μετά τη Μεταπολίτευση βασίστηκαν σε αριστερές αξίες για να δικαιολογήσουν τη βία και τον θάνατο, π.χ. στην περίπτωση της 17Ν, πρόσφεραν στο πιάτο την ευκαιρία στους αντιαριστερούς να ταυτίσουν συνολικά την Αριστερά με την τρομοκρατία. Η Αριστερά δεν έχει καμία σχέση με τέτοιες πρακτικές.

«Ακάθιστη νιότη» με Pink Floyd

□ Είχατε επιλέξει ευθύς εξ αρχής το συγκεκριμένο τραγούδι των Pink Floyd, που έγινε και ο τίτλος του βιβλίου σας;

Ναι, εξ αρχής. Μπορώ να πω μάλλον ότι με καθοδηγήσει να δω τη σκοτεινή πλευρά της τρομοκρατίας. Ακούστε όλα τα κομμάτια σε βινύλιο -το καλύτερο- ή σε cd -με τίποτα από υπολογιστή- προσεκτικά, ένα βράδυ αργά, μόνη σας.

□ Και η επιλογή του χρονικού επιρρήματος «Όταν» ως αφητηρία των τεσσάρων κεφαλαίων της ιστορίας σας;

Αφηγηματικό εύρημα. Μας βοηθάει να ακολουθήσαμε τον μυθιστορηματικό χρόνο που διαρκεί 24 ώρες, πασαλισμένο με μία γεύση οασπένς.

□ «Είναι δυνατόν η απάντηση να είναι ο θάνατος» αναρωτιέται ο Δημήτρης Κ., μετά τη «βουτιά» στο παρελθόν του «Ατακού». Σχόλιό σας εν προκειμένω;

Νομίζω ότι όσα σας είπα παραπάνω καλύπτουν αυτήν την ερώτηση. Θα επαναλάβω τα λόγια της Ρέας, της συντρόφου του Δημήτρη Κ: «Πρέπει να αγαπάς τον θάνατο για να αποφασίσεις να αφαιρέσεις εν ψυχρώ τη ζωή κάποιου άλλου. Να είσαι έτοιμος κι εσύ να πεθάνεις».

□ Καθότι το βιβλίο σας αυτό εμπνεύεται το βιομηχανικό στοιχείο, σε αντίθεση με τα προηγούμενα, πώς βιώσατε τη διαδικασία σύνθεσης της τοιογραφίας της εποχής που ζήσατε έντονα;

Υπέροχα! Όπως όταν επιστρέφεις στα χρόνια της ακάθιστης νιότης σου. Εκείνα πάλι μια βόλτα στα μπαράκια που πήγαινα τότε, περπάτησα πάλι στους ανήσυχους δρόμους της Αθήνας, πήρα μέρος σε διαδηλώσεις, στενοχωρήθηκα και θύμωσα για μια ακόμη φορά πολύ με την τόσο άδικη δολοφονία του Παύλου Μπακογιάννη, αυτού του εξαιρετικού ανθρώπου, τον οποίο είχα διευθινήσει στο περιοδικό ΕΝΑ. Είχα πάλι τα πραγματικά πολύ ωραία και δημιουργικά δημοσιογραφικά μου χρόνια στα έντυπα του Κοσκωτά (κατά τα αμερικανικά πρότυπα ο «κοντρός μαφιόζος» όπως τον αποκαλώ στο μυθιστόρημά μου, παρέιχε στους εργαζόμενους του εξαιρετικές συνθήκες εργασίας και ικανοποιητικές αμοιβές) και στη συνέχεια όλα εκείνη τη θλιβερή πτώση και διάλυση που ακολούθησε. Θυμή-

θηκα τα χρόνια της ένταξης μου στην ΚΝΕ- για τα οποία, ειρήσθω εν παρόδω, δεν μετανιώνω- και φυσικά τους ανθρώπους με τους οποίους συμμορφώθηκα. Και βέβαια είχα πάρα τους ανειρημένους φίλους των Pink Floyd.

□ Όλοι είναι αγριεμένοι πια σ' αυτή την παλαβή πόλη» διαβάζουμε. Εν έτει 2021 πώς θα χαρακτηρίζατε την κατάσταση πολιτών και πόλης;

Αν το 1989 οι άνθρωποι που ζούσαμε στο λεκανοπέδιο της Αττικής ήμασταν αγριεμένοι, σήμερα βρισκόμαστε σε κάποια όρια μετα-

ξύ ύπαρξης και αναπαρξίας, νομίζω ότι έχουμε μεταφερθεί κάπου σε άλλες κλίμακες, πρωτόγνωρες και πραγματικά δεν ξέρω πού και προς τα πού οδηγούμαστε.